

[Fuglsang.]

indirekte skatter er en social uretfærdighed, fordi de — hvilket gælder endnu mere nu — letter brugen af statens og af befolkningens midler til formål, som er befolkningen imod. Netop dette sidste er i så høj grad årsag til befolkningens modstand, ikke alene mod de skatter, vi behandler i dag, men mod hele skattepolitikken. Ganske vist har det næppe nogensinde været sådan, at befolkningen har betalt sin skat med glæde, men ingen kan med rette beskyldes det danske folk — måske med undtagelse af visse kredse omkring „Skatteborgeren“ — for uvilje mod at betale de skatter, som er nødvendige for at opretholde et moderne samfunds funktioner. Men de udgifter, som skal dækkes af disse skatter her, går jo ikke til et normalt samfunds funktioner. Det drejer sig så sandt ikke om f. eks. forbedring af den sociale lovgivning, hvilket den hidtidige lovgivning i år i høj grad vidner om; alene i dag har jo først det ærede medlem hr. Poul Møller bebudet indgreb mod tilskud til brødpri- serne, og for et øjeblik siden har den højt- ærede finansminister på lignende måde bebudet indgreb mod skotøjsrabatordnin- gen. Nej, disse skatter skal netop bruges til formål, som er befolkningen så inderligt imod, nemlig de af USA dikterede vældige og stadig stigende militærundergifter.

Men hvad de skatter, som vi her behan- deler, angår, vender vi os også imod dem på grund af deres virkninger ikke mindst over- for de fags udøvere, som er beskæftiget med de varer, der beskattes. Da man i 1917 behandlede de allerede een gang omtalte tobaksafgifter, drejede det sig for de bil- ligste cigaretters vedkommende om et be- skedent beløb på $\frac{1}{10}$ øre pr. stk., og da foretog de københavnske tobaksarbejdere den 5. september 1917 en demonstration til rigsdagen, hvor den senere statsminister Stauning, som selv af fag var cigarsorterer, overrakte den daværende regering en reso- lution med følgende indhold — jeg beder om tilladelse til at citere —:

„Til regering og rigsdag.

Tobaksarbejdere i København, samlet til møde tirsdag den 4. september, prote- sterer mod den af regeringen bebudede skat på tobaksvarer, der, såfremt den gennemføres, vil kunne få ubehagelige

følger for fagets udøvere og forøge den i forvejen ret store arbejdsløshed i de af krigen ramte fag.

Tobaksarbejderne protesterer samtidig imod, at regeringen ikke har taget tobaks- arbejdnernes repræsentanter på råd i en for faget så vigtig sag.“

Ved samme lejlighed vedtog forøvrigt socialdemokratiets hovedbestyrelse en ud- talelse, hvori man energisk krævede erstat- ning til de arbejdere i tobaks- og i ølindu- strien, der måtte blive arbejdsløse.

Men netop denne side af afgifterne, deres arbejdsløshedsskabende virkninger, er i høj grad kommet til udtryk i årene efter krigen. Det gælder tobaksarbejderne, for hvem arbejdsløshedsprocenten sidst i januar i år var 19,2 mod 10,7 i fjor; det gælder bog- binderi- og papirvarearbejderne, for hvem arbejdsløshedsprocenten var 13,3 i år mod 1,7 i fjor, og det gælder typograferne, hvor den var 6,5 i år mod 1,7 i fjor, altså en ganske betydelig stigning for alle disse fag, som kommer ind under beskattningen. At de høje priser rammer andre end arbejderne, siger sig selv. Den store arbejdsløshed ud- trykker jo direkte nedgang i produktion og omsætning og viser dermed, at også f. eks. de handlende er blevet ramt føleligt.

Men dertil kommer en anden, ikke uvæsentlig ting. Jeg er ganske klar over, at den fattigdom og de menneskelige trage- dier, der skjuler sig bag vore dages høje arbejdsløshedstal, ikke tæller ret meget i et kapitalistisk samfund; den kan højst genspejles i form af et par linier i aviserne, når fra tid til anden en fattig moder tager sig og sine børn i døden ved gashanen, fordi udsigterne er så håbløse, som de er. Men man skulle i hvert fald vente sig, at samfundet tænkte på sig selv. Nu taler de ansvarlige politikere stadigvæk om, at det er nødven- digt at sætte produktionen op, men man kan dårligt finde nogen anden hensigt med denne snak end et forsøg på demagogisk at angribe arbejdnernes generelle krav om arbejdstids- forkortelse, når man samtidig med at tale om produktionsforøgelse fører en politik, der betyder, at mere end 100 000 par hæn- der er kastet ud af produktionen.

På denne baggrund var det, at det ærede medlem hr. Alfred Jensen den 25. januar her i tinget udfra beskæftigelseshensyn fore- slog en nedsættelse af tobaksafgifterne. De